

Arrest

nr. 41 534 van 13 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 21 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat E. CAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 19 december 2006 het Rijk binnen en diende op 11 juni 2009 een achtste asielaanvraag in. Op 20 november 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beweerde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Aasha Caddo (Somaliland) en te behoren tot de Walaloon-clan (< Issa).

Op 20 december 2006 diende u een eerste asielaanvraag in, die door de Dienst Vreemdelingenzaken ontvankelijk werd verklaard op 9 januari 2007. Niettegenstaande de Dienst Vreemdelingenzaken uw asielaanvraag op 9 januari 2007 ontvankelijk verklaarde besliste het

Commissariaat-generaal dd. 4 oktober 2007 over te gaan tot een technische weigering. U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Op 10 december 2007 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd door het Commissariaat-generaal genomen dd. 22 mei 2008. Op 12 juni 2008 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen deze beslissing doch de beslissing van het Commissariaat-generaal werd gehandhaafd bij arrest van 5 november 2008. U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Op 12 december 2008 diende u een derde asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van inoverwegingname van deze asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen op 5 februari 2009. U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Op 12 februari 2009 diende u een vierde asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van inoverwegingname van deze asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen op 20 maart 2009. U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Op 25 maart 2009 diende u een vijfde asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van inoverwegingname van deze asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen op 29 april 2009. U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Op 6 mei 2009 diende u een zesde asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van inoverwegingname van deze asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen op 11 mei 2009. U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Op 18 mei 2009 diende u een zevende asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van inoverwegingname van deze asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen op 3 juni 2009. U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Op 11 juni 2009 diende u een achtste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 16 juli 2009 beviel u van een zoon, Hamza Hassan Mohammed, te Sint-Truiden. Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 25 juni 2009) en het Commissariaat-generaal (dd. 9 november 2009) blijkt dat u blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag aflegde. U legde ter staving van uw achtste asielaanvraag volgende documenten neer: een geboortecertificaat op naam van Hana Hassan Mohammed uitgegeven te Mogadishu dd. 5 april 2008, het internetartikel Notes on the position of single women in Somalia today dd. december 2007, een uittreksel uit het register van de akten van geboorte (nr. 0353) op naam van Hamza Hassan Mohamed uitgegeven te Sint-Truiden dd. 30 juli 2009 en een medisch attest op naam van Hassan Mohammed Hana uitgegeven door Dr. Christianne Reijnierse dd. 7 september 2009 te Sint-Truiden.

U verklaarde dat u subsidiaire bescherming wenst te krijgen.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen en de nieuwe elementen die u in het kader van uw achtste asielaanvraag voorlegde onvoldoende blijken te zijn om een "vrees voor vervolging" zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Met betrekking tot de door u ingeroepen "vrees voor vervolging" in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag door de Commissaris-generaal op 4 oktober 2007 een technische weigering werd genomen.

Ten tweede kan worden opgemerkt dat in het kader van uw tweede asielaanvraag door de Commissaris-generaal op 22 mei 2008 een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen op basis van de bedrieglijkheid van uw verklaringen. Meer bepaald werd in deze beslissing betwist dat u werkelijk afkomstig zou zijn uit Somaliland en de Somalische nationaliteit zou bezitten. In het licht hiervan werden dan ook de door u aangehaalde vervolgingsfeiten die zich in Somaliland zouden afgespeeld hebben in twijfel getrokken. Vervolgens werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 5 november 2008 onder meer geconcludeerd "verzoekster toont haar nationaliteit niet aan" (zie arrest RVV nr. 18382).

Met betrekking tot de nieuwe elementen die u voorlegde om uw achtste asielaanvraag te staven kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden.

Wat betreft het door u voorgelegde geboortecertificaat op naam van Hana Hassan Mohammed uitgegeven te Mogadishu dd. 5 april 2008 kan enerzijds gesteld worden dat het merkwaardig is dat u steeds beweerde geboren te zijn in Aasha Caddo (gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 9 november 2009, p. 2) en dat u beweerde dat Aasha Caddo gelegen is op het grondgebied van Somaliland (p. 2) hoewel het door u voorgelegde geboortecertificaat uitgegeven werd te Mogadishu (Zuid-Somalië). Anderzijds is het bevreemdend dat het door u voorgelegde geboortecertificaat uitgereikt werd op 5 april 2008 hoewel uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat het weinig waarschijnlijk is dat er in Zuid-Somalië nog geboortecertificaten uitgereikt werden na het uitbreken van de burgeroorlog in 1991 (zie informatie in administratief dossier). Het door u voorgelegde uittreksel uit het register van de akten van geboorte (nr. 0353) op naam van Hamza Hassan Mohamed uitgegeven te Sint-Truiden dd. 30 juli 2009 wijzigt niets aan bovenstaande vaststellingen.

Wat betreft het door u voorgelegde internetartikel *Notes on the position of single women in Somalia today* dd. december 2007 kan gezegd worden dat het hier louter algemene informatie betreft en dat voorgelegde informatie geenszins het door u persoonlijk afgelegde asielrelaas staft.

Wat het door u voorgelegde medisch attest op naam van Hassan Mohammed Hana uitgegeven door Dr. Christianne Reijnierse dd. 7 september 2009 te Sint-Truiden betreft en uw bijbehorende verklaringen waarbij u medische problemen aanhaalde omwille van de vrouwenbesnijdenis die u onderging kan opgemerkt worden dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Het feit dat u uw verklaringen in de Somalische taal hebt afgelegd vormt geen afdoende bewijs van uw beweerde Somalische nationaliteit, omdat de Somalische taal niet alleen in Somalië zelf wordt gesproken maar eveneens in een aanzienlijk deel van de buurlanden van Somalië, zoals Djibouti, Ethiopië en Kenia (zie informatie in administratief dossier), en doet bijgevolg geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Bovendien kan worden opgemerkt dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag dd. 20 december 2006 van het Commissariaat-generaal dd. 4 oktober 2007 een technische weigering ontving hetgeen toch een gebrek aan belangstelling wat betreft de door u ingediende asielaanvraag betreft.

Er dient te worden opgemerkt dat u evenmin subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

U heeft immers tijdens uw opeenvolgende asielaanvragen niet aannemelijk gemaakt dat u werkelijk de Somalische nationaliteit bezit. Bijgevolg heeft u dan ook niet aangetoond dat u een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zou lopen bij terugkeer naar uw land van oorsprong.

Uit dit alles blijkt dat de nieuwe elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. Als "Enig middel" roept verzoekster een "Schending van artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en het artikel 48 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginself" in.

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien

verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich liet bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster diende een achtste asielaanvraag in. Te dezen is de Raad niet bevoegd de beslissingen genomen in het kader van verzoeksters vroegere asielaanvragen te beoordelen in beroep, daar deze door de in de Belgische wetgeving voorziene rechtsmiddelen aangevochten dient te worden. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in onderhavige procedure beperkt tot de beoordeling van de in de achtste asielaanvraag aangehaalde feiten.

3.2. Verzoekster stelt dat *“de technische weigering van de eerste asielaanvraag in de beslissing als motivering wordt vermeld om aan te tonen dat verzoekster een vermeend gebrek aan belangstelling heeft (...) Dat de technische weigering het gevolg is van een niet ontvangen oproeping; dat verzoekster nooit correct werd opgeroepen om te verschijnen; dat verweerder niet het tegendeel heeft aangetoond door simpelweg vast te stellen dat verzoekster niet verscheen op het verhoor; Dat de technische weigering tijdens de eerste asielaanvraag in elk geval huidige beslissing niet kan schragen; dat dergelijk motief geen uitstaans heeft met de nieuwe asielaanvragen; dat alle opeenvolgende weigering en huidige beslissing dienen beoordeeld en gemotiveerd te worden op basis van een nieuw en afzonderlijk onderzoek; dat bij gebrek daaraan verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht schendt. Dat niettegenstaande er verschillende asielaanvragen werden ingediend en dit voldoende de aanwezigheid van belang aantoont.”*

3.2.1. Verzoekster gaat eraan voorbij dat de Commissaris-generaal, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens nagaat die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt hij rekening met alle feitelijke elementen in het administratieve dossier. Geen enkele wetsbepaling verbiedt dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren. Uit het administratieve dossier blijkt dat in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag de Commissaris-generaal terecht een beslissing tot technische weigering nam nadat verzoekster niet verscheen voor een verhoor, dat verzoekster beweert dat zij geen oproeping ontvangen heeft maar dit geenszins aantoont, wat kan wijzen op een gebrek aan interesse in haar asielprocedure. Hoe dan ook wenst de Raad te benadrukken dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen.

Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de Commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoeksters asielaanvraag.

3.3. Verzoekster volhardt in haar beweerde Somalische nationaliteit, die de kern uitmaakt van haar asielmotieven. Verzoekster voert aan *“Dat verwerende partij er op voorhand reeds van uitgaat dat elk persoon die een identificatiekaart of geboortecertificaat heeft dat is uitgereikt na het uitbreken van de oorlog in 1991 geen authentiek document is; dat dit geen zorgvuldig bestuur inhoudt; Dat het voor een asielzoeker onmogelijk is de noodzakelijke documenten te verkrijgen of bij te houden tijdens het vluchten uit het land van herkomst; dat verzoekster al het mogelijke gedaan heeft om de noodzakelijke documenten te bekomen; dat deze documenten en haar verklaringen als afdoende bewijs van haar nationaliteit gelden; Dat de motivering in de beslissing niet afdoende zijn om de weigeringsbeslissing te kunnen schragen aangezien verzoekster op geen enkele andere manier haar nationaliteit kan aantonen uit vrees voor ernstige risico's die haar kunnen overkomen”*.

3.3.1. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster in het kader van haar achtste asielaanvraag wederom haar geboorteakte neerlegt, die reeds werd beoordeeld in het kader van haar tweede asielaanvraag, waar geconcludeerd werd dat het document frauduleus voorkomt. Verzoekster voert in het kader van haar achtste asielaanvraag geen nieuwe elementen aan die deze vaststellingen kunnen vitiëren, noch toont zij aan dat de Commissaris-generaal verkeerdelijk zou oordelen dat er in Somalië sinds het uitbreken van de oorlog geen officiële identiteitsdocumenten werden uitgereikt, wat bovendien bevestigd wordt door het attest van de FOD Buitenlandse Zaken dat verzoekster toevoegt aan het verzoekschrift. Verzoekster gaat er bovendien aan voorbij dat om enige bewijswaarde te hebben, neergelegde documenten ondersteund moeten worden met geloofwaardige, overtuigende verklaringen. Uit het administratieve dossier blijkt echter dat verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag uitvoerig ondervraagd werd aangaande haar regio van herkomst en dat bleek dat haar kennis van het Somalische clansysteem en over de Somalische geopolitieke situatie geheel ontoereikend was zodat haar voorgehouden Somalische nationaliteit geenszins kan overtuigen. Dat verzoekster Somalische is kan evenmin blijken uit het attest van de *“SOMALILANDSCHE GEMEENSCHAP IN BELGIE”* dat wordt neergelegd met het verzoekschrift. Dergelijk attest dat werd opgesteld op vraag van verzoekster heeft immers geen officieel karakter en komt voor als een complaisancestuk gemaakt voor onderhavige procedure. Hoe dan ook verzoekster is mogelijk etnisch Somalische, doch dit bepaalt geenszins haar nationaliteit.

3.4. Verzoekster voert aan *“Dat de geboorte van de zoon een bijkomend reëel risico vormt op het lijden van ernstige schade indien verzoekster zou terugkeren naar haar land van herkomst; Dat haar medische gezondheid in aanmerking dient genomen te worden bij de overweging van de subsidiaire bescherming. Dat verzoekster besneden is en verschillende lichamelijke problemen ten gevolge van de besnijdenis heeft Dat verzoekster als besneden vrouw, zonder man en met kind een reëel risico zullen ondergaan indien wij terug zouden moeten naar het land van herkomst;”*.

3.4.1. Uit de medische attesten en de geboorteakte van haar zoon blijkt dat verzoekster *“is besneden”* en dat *“een keizersnede noodzakelijk was bij de geboorte van haar zoon”*. Deze gegevens kunnen bezwaarlijk wijzen op een nood aan internationale bescherming in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch dat zij verklaart thans alleenstaand te zijn. De neergelegde *“informatie over toestand Somalië”* is niet dienstig nu verzoekster niet aannemelijk maakt de Somalische nationaliteit te bezitten. Het volstaat niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Het is niet aan de asielinstanties om op speculatieve basis verzoekster een nationaliteit aan te meten. Verweerder merkt terecht op dat *“Iemand kan immers bezwaarlijk zijn vervolgd of risico op ernstige schade lopen in een land waar hij niet eens vandaan zou komen.”*

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekster gaat eraan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4 net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Verzoekster toont niet aan waar ze verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië. Verzoeksters aangemeten Somalische nationaliteit is bedrieglijk. De Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

4.3. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK